

Avontuur Verhale

Die Stoute Seun

Deur Hans Christian Anderson

Lank, Lank Gelede

Het daar 'n ou digter gewoon, 'n baie gawe ou digter.

Terwyl hy een aand in sy kamer gesit het, het 'n
verskriklike storm daarbuite opgekom, en die reën
het uit die hemel afgestroom.

Maar die ou digter het warm en gemaklik by sy
skoorsteenhoekie gesit, waar die vuur gevlam het en
die gebraaide appel gesuis het.

“Dié wat nie ’n dak oor hul kop het nie, sal tot op die
vel natgemaak word,” het die goeie ou digter gesê.

“Ag laat my in! Laat my inkom! Ek is koud en ek is so nat!”
het 'n kind skielik uit geroep wat by die deur gestaan het
en wat gehuil het en geklop het vir toegang, terwyl die
reën uitsak en die wind al die vensters laat rammel het.

“Arme ding!” het die ou digter gesê terwyl hy die deur gaan oopmaak het. Daar staan 'n klein seuntjie, taamlik naak, en die water het van sy lang goue hare afgeloop; hy het gebewe van die koue en as hy nie in 'n warm kamer gekom het nie, sou hy beslis van die vreeslike storm omgekom het.

“Arme kind!” het die ou digter gesê terwyl hy die seun aan die hand gevat het. “Kom in, kom in, en ek sal jou gou herstel! Ek sal vir jou wyn en geroosterde appels gee, want jy is waarlik 'n bekoorlike kind!”

En die seuntjie was regtig so. Sy oë was soos twee helder sterre; en alhoewel die water by sy hare afgesyfer het, het dit in pragtige krulle gewaai. Hy het presies soos 'n engeltjie gelyk, maar hy was so bleek, en sy hele lyf het gebewe van die koue. Hy het 'n mooi boog in sy hand gehad, maar dit was nogal beskadig deur die reën, en die kleure van sy veelkleurige pyle het een in die ander gehardloop.

Die ou digter het langs aan sy vuurherd gaan sit en het
die klein kêrel op sy skoot geneem; hy het die water uit
sy druppende hare gedruk, sy hande tussen sy eie warm
gemaak en vir hom soetwyn gekook.

Toe herstel die seun, sy wange het weer rooskleurig geword, hy spring van die skoot af waar hy sit en dans om die gawe ou digter.

“Jy is ’n vrolike kêrel,” het die ou man gesê. “Wat is jou naam?”

“My naam is Cupido,” het die seun geantwoord. “Ken jy my nie?”

Daar lê my boog; dit skiet goed, ek kan jou verseker!

Kyk, die weer is nou besig om op te klaar, en die maan skyn weer helder deur die venster.”

“Hoekom is jou boog beskadig?” het die ou digter gevra.

“Dit was inderdaad hartseer,” het die seun gesê, en hy het die boog in sy hand geneem en het dit aan elke kant ondersoek. “O, dit is weer droog, en is glad nie beskadig nie; die snare is nogal styf. Ek sal dit direk probeer.” En hy het sy boog gebuig, gemik en 'n pyl na die ou digter geskiet, reg in sy hart. “Sien jy nou my boog is nie beskadig nie,” het hy laggend gesê; en hy het weg gehardloop.

Die stoute seun, om die ou digter so te skiet; hy wat hom in sy warm kamer geneem het, wat hom so vriendelik behandel het en wat hom warm wyn en die allerbeste appels gegee het!

Die arme digter het daar gestaan en het gehuil, want die pyl het regtig in sy hart ingevlieg.

“Sies!” het hy gesê. “Hoe stout is die seuntjie Cupido! Ek sal alle kinders van hom vertel, sodat hulle kan sorg en nie met hom speel nie, want hy sal hulle net smart en baie hartseer veroorsaak.”

En alle goeie kinders aan wie hy hierdie verhaal vertel het, het groot ag geslaan op hierdie stoute Cupido; maar hy het nog steeds van hulle 'n gek gemaak, want hy was verbasend uitgeslape.

Toe die Universiteit studente van 'n lesing af gekom het, het hy langs hulle gehardloop in 'n swart jas, met 'n boek onder sy arm. Dit is heeltemal onmoontlik vir hulle om hom te geken het, en hulle het saam met hom arm aan arm geloop, asof hy ook 'n student soos hulleself was; en dan, ongemerk, het hy 'n pyl na hulle boesem gestee.

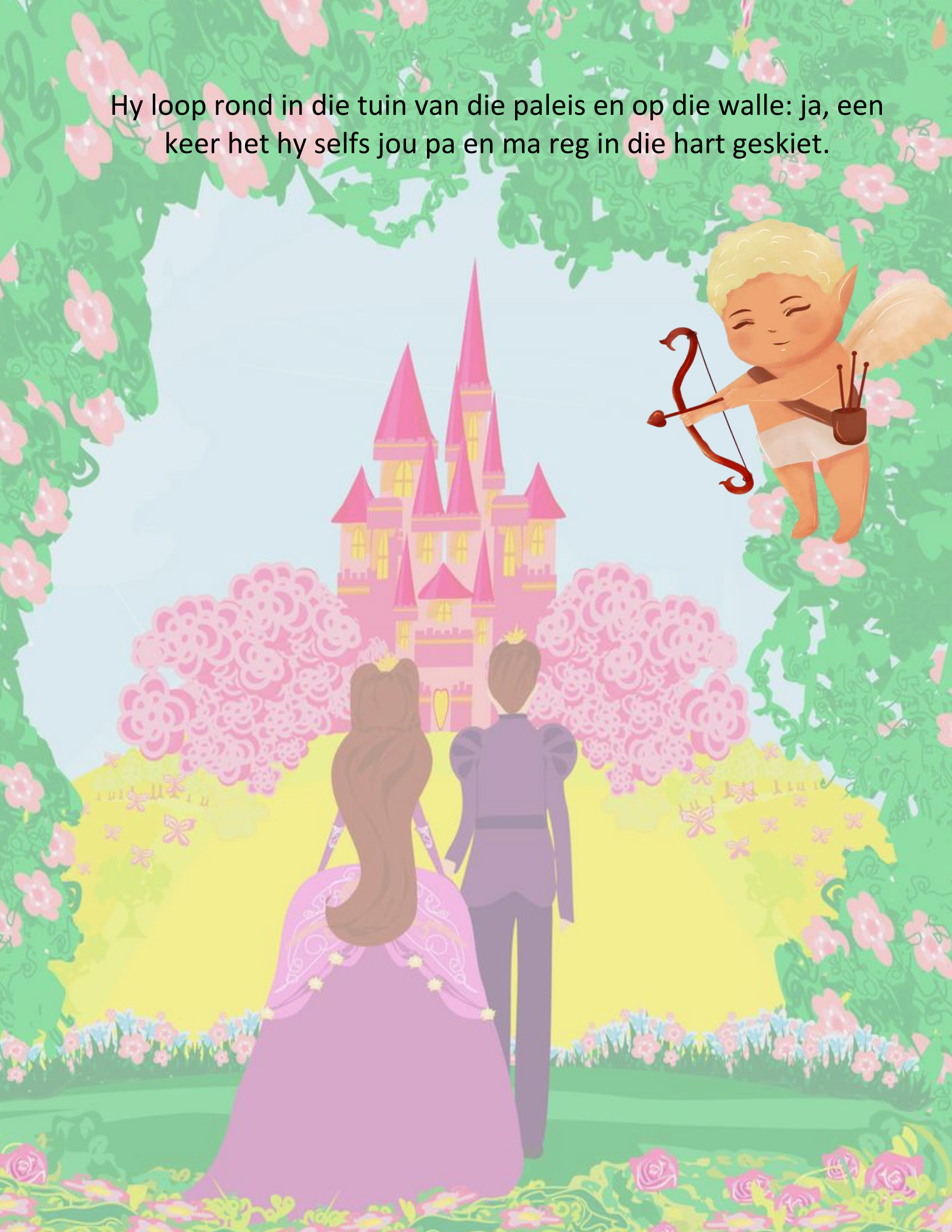
Toe die jong meisies van 'n ondersoek van die predikant af kom,
of kerk toe gaan om erken te word, was hy weer daar naby hulle.
Ja, hy agtervolg mense gedurig.

In die toneelstuk het hy in die groot kandelaar gesit en brand helder vlamme, sodat mense gedink het dat dit regtig 'n vlam was, maar hulle ontdek gou dat dit iets anders was.

Hy loop rond in die tuin van die paleis en op die walle: ja, een
keer het hy selfs jou pa en ma reg in die hart geskiet.

Vra hulle net en jy sal hoor wat hulle vir jou sal sê. O, hy is 'n stoute seun, daardie Cupido; jy moet nooit iets met hom te doen hê nie. Hy hardloop vir ewig agter almal aan. Dink net, hy het een keer 'n pyl na jou ou ouma geskiet! Maar dit is lank gelede, en dit is nou alles verby; so iets wat sy egter nooit sal vergeet nie. Sies, stoute Cupido! Maar nou ken jy hom, en jy weet ook hoe stout hy is!

Die Einde

